

[Ragnhild Andersen.]

indkaldt. Men at der ligefrem foregår brændende diskussioner for tiden, er for meget sagt.

Men godt — lad os få tingene til debat her i det høje folketing i al deres enkelhed, også de problemer, som det ærede medlem hr. Svend Jørgensen rejste før. Det ærede medlem siger så smukt, at folkepensionen vil blive givet rentemodtagerne, og folkepensionstanken vil sejre; vi giver fuld støtte, siger det ærede medlem, til det socialdemokratiske forslag.

Jeg skal ikke i almindelighed tage det socialdemokratiske forslag i kommissionen op til debat, det er bragt frem for offentligheden, det er kendt, det har socialdemokratiet selv ønsket, og det vil uden tvivl blive populariseret og fremstillet i valgkampen som det store gode, socialdemokratiet foreslår for rentemodtagerne; men jeg vil gerne sige til ærede medlemmer: Lad det nu ikke blive ved snak i almindelighed for rentemodtagerne om høje tanker og megen sympati i folkeforsikringskommissionen. Lad rentemodtagerne få at vide, at der nu ikke alene har været diskuteret i folkeforsikringskommissionen imellem 4 og 5 år, men at der også er partier i denne sal, som ikke alene har vilje, men også evne og flertal til foran dette valg at gennemføre virkelige forbedringer for rentemodtagerne. Sådan ligger jo sagen, ærede medlem hr. Svend Jørgensen, forholdene ligger sådan, at det er muligt ikke at nøjes med en lille lempelse for rentemodtagerne, hvad fradragsreglerne angår, men at tage alle de spørgsmål op, som det er tvungende nødvendigt at tage op i dag, og ikke om en 30 eller måske 35 år. For jo længere tid der går, jo længere vil det vare, før nogen af de tanker, som det ærede medlem hr. Bundvad har gjort sig til talsmand for, kommer ud i livet. Det er en kendsgerning.

Den lempelse, regeringen foreslår med hensyn til fradragsreglerne, betyder, at rentemodtagerne får ret til — ved siden af de 50 pct., de i dag kan have i indtægt uden fradrag — at have andre 50 pct. i indtægt udover renten, for så vidt denne indtægt skyldes personligt arbejde. Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Kaj Andresen i, at i en beskæftigelsessituation som den, man har i øjeblikket, er det ikke meget opmuntrende at sige til de gamle: gå ud og skaf jer noget at bestille. For når

vore unge mænd og kvinder går på kontrolstederne, altså ikke kan få arbejde, hvordan tror man så mulighederne vil være for rentemodtagere; det behøver vist ingen lange forklaringer, at deres muligheder er meget, meget små. Alligevel findes der nogle få, som har bevaret muligheden for at tjene lidt ved siden af renten. I 1946 gjorde vi op i folketingsudvalget, at 88 pct. af samtlige rentemodtagere havde ingen indtægt ved siden af renten eller i hvert tilfælde under 50 pct. Jeg er ikke helt på det rene med, hvor mange der i dag har så lille en indtægt, men jeg er ganske klar over, at det store flertal af rentemodtagerne, i hvert tilfælde 70—80 pct., ingen indtægt har ved siden af renten. Dem hjælper man ikke, dem imødekommer regeringen ikke, og det mener jeg man bør gøre.

Jeg mener, man bør tage fat på de problemer, som mit parti rejste i efteråret, da vi desværre fik vore forslag forkastet. Kan man ikke, eller rettere sagt vil man ikke løse alle problemerne, er der adskillige af dem, der bør løses nu, før man går ud til valg og til valgpropagandaen for rentemodtagerne, for det er ikke propaganda, rentemodtagerne skal leve af, det er rede penge, som kan give dem mulighed for at leve som mennesker.

Der er spørgsmålet om zonegrænserne, om de tre kommunegrupper og de store uretfærdigheder, der findes her. Her må der kunne ske fremskridt med virkning, der er størst for de lave indkomster i landkommunerne, men også med virkning for indkomster i købstæderne og i København.

Der er spørgsmålet om beklædningshjælpen, som stadig er gradueret og er lavere i landkommunerne i stedet for at være ens, som den burde, i landkommunerne, købstæderne og hovedstaden, eftersom beklædning koster det samme.

Der er spørgsmålet om brændselshjælpen. I efteråret ville man ikke engang imødekomme rentemodtagernes ønske om en forhøjelse af brændselshjælpen fra 18 til 25 hl.

Der er spørgsmålet om invalidernes særlige vanskeligheder. Invaliderne gør med rette gældende, at de er overordentlig dårligt stillet og ikke har fået den fremgang i forhold til andre samfundsgrupper, som de mener sig berettiget til, og de ønsker derfor invaliditetstillægget fordoblet.

Jeg forventer ikke, at ærede ordførere vil komme herop og erklære deres villighed til